

„Oh, gospod, nepopisno smo ljubile Šibovčevo Silvico!“ — odgovorila mi je prijazno jedna izmej njih. „Bila je pa tudi najpridnejša, najposlušnejša in najčistejša v vsem „otročkem vrtu“ . . . mati Margareta so nam jo stavili vedno v izgled.“

„Kako prijetno se je bilo igrati ž njo!“ — pristavila je druga. „Sezidale sve včasi iz knjig, repe in korenja cerkvico, kamor sve pripeljale svoje puničke molit. Ker pa niso mogle same držati rok lepo k višku, zvezale sve jim je z nitkami, a medve sve pele:

„Preljubi Jezušček naš,
Otroke ki rad imaš,

Ponižni, pridni in krotki,
Naj bomo tudi kakor Ti.“

„A medve“ — hitela mi je pripovedovati tretja, „medve pa sve se igrale „šolo;“ puničke so bile učenke, jaz sem bila učiteljica, Silva pa nadzornica. — Pri sv. maši ni nikdar obrnila očij od oltarja, klečala je na tleh in držala vedno lepo sklenjene roke. Kadar je šla mimo cerkve, vselej se je pobožno pokrižala, in če je videla duhovnika še tako daleč, tekla mu je poljubit rokó. — Vzlasti so se jej smilile sirote; svoj kosec kruha je rada dala siromaku ter prosila mater, naj mu dá razven krajeerja še kaj jedí.“

„Je-li bila dolgo bolna?“ — vprašal sem dalje.

„Prav nič!“ — odgovorile so vse nakrat. „Predvčerajšnem popóudne je bila še v šoli. Ko je prišla domóv, rekla je materi: „Oh, mati, kako bi rada umrla, da bi bila angeljček v nebesih, kjer bi molila za vas, za očeta in sestrici . . .“ Zvečer se je z očetom še igrala na prste, kakor mi v „otročkem vrtu:“

Ta je sprožil strél,
Ta je zajéka vjél

Ta ga je na ražen dèl
Ta ga je pa snèl — i. t. d.

Potem leže v posteljico, molí in zaspi. A nenadoma skočí po konci. Kó jo preplašena mati vzame v naročje, v par trenutkih jej mirno zaspi za večno.“

Deklice so se začele zopet jokati. A jaz sem dejal: „Posnemajte Silvico, da tudi vas Bog vzamé za angeljčke v nebesa! — Z Bogom, dekllice!“ — —

Zakaj ima pšenica jarček po sredi.

(Zapisal v Pirničah J. Barlé.)

Mónih davnih časih, ko je še hodil Odréšenik sè sv. Petrom po svetu, umiral je velik oderuh, baš ko sta ona dva korakala mimo njegove hiše. — „Stopi mi malo notri“ — dejal je Jezus sv. Petru, — „morda zapiše tudi on kaj siromakom!“ — Sv. Peter otíde v hišo in na njegovo priprošnjo zapusti skopuh siromakom pol vagana pšenice. Ko potem Odréšenik presoja oderuhova dela, bilo je več slabih, nego li dobrih del. Vender se je smilila Odréšeniku, ki je vir vsega usmiljenja, človeška duša, in zato sta s sv. Petrom preklala vsako pšenično zrnice, da bi bilo več pšenice. Od istega časa ima pšenica še danes jarček (grábenček) po sredi.

